

Ririro

Belle en het Beest

Er was eens een rijke koopman met drie knappe dochters. Belle, de jongste, was de allermooiste. Op een dag verloor de koopman door het noodlot al zijn geld. Het gezin moest opeens in armoede leven.

Een jaar later kreeg de koopman een brief. Er stond in dat één van zijn verloren schepen was gevonden. Het schip verkopen, zou hem veel geld opleveren. De oudste zussen vroegen hun vader of hij luxe dingen mee naar huis wilde brengen. Belle had die behoefte niet, maar haar vader drong aan en toen zei ze: 'Een roos zou mij plezieren.'

Enmaal bij de haven aangekomen, werd het schip in beslag genomen. De lange reis was voor niks geweest. Op de terugweg vond hij een verlaten paleis. De koopman liep naar binnen. Daar stond een gedekte tafel. Zo hongerig als hij was, wierp hij zich op het lekkere eten. De koopman was zo moe, dat hij een bed opzocht. 'Dit moet wel het werk zijn van een goede fee', dacht de koopman en viel in slaap.

De volgende dag toen hij zijn paard ging halen, zag hij een rozenstruik, waarvan hij een roos plukte.

Plotseling werd hij opgeschrikt. 'Jij ondankbaar mens,' brulde een monsterlijk wezen. 'Hoe durf je mijn rozen te plukken. Na alles wat ik voor je heb klaargezet!' Het Beest keek de koopman met verwilderde ogen aan: 'Voor straf moet je sterven!'. De koopman viel op zijn knieën: 'Het spijt mij heel erg. Ik plukte een roos voor mijn dochter', stamelde de koopman.

'Ik hoor dat je een dochter hebt. Breng haar naar mij. Dan laat ik je leven. Ik geef je drie maanden. Beloof me dat je terugkomt. Dan laat ik je gaan!' Het Beest was na dit gezegd te

hebben ineens verdwenen. De koopman pakte zijn paard en thuisgekomen, barstte hij in tranen uit en vertelde het verhaal van het Beest.

'Ik ga wel,' zei Belle, 'tenslotte heb ik om de roos gevraagd.' 'Nee', zei de vader. Maar Belle liet zich niet ompraten. Na drie maanden keerde de koopman met Belle terug naar het paleis. Het Beest vroeg of ze uit vrije wil was gekomen. 'Ja', zei Belle. De volgende ochtend moest de koopman Belle met het Beest achterlaten. Belle had die nacht van een vrouw gedroomd. 'Wees maar niet bang,' had ze gezegd, 'je zult beloond worden voor je keuze.'

De dagen erop bracht Belle veel tijd met het Beest door. Ze leerde hem steeds beter kennen. Hoewel zijn uiterlijk angstaanjagend was, leek hij vanbinnen een goed persoon. Belle woonde drie maanden in het paleis en kreeg het er steeds meer haar haar zin.

Op een dag zag ze in een spiegel hoe ernstig ziek haar vader was. Het Beest gaf toestemming hem te bezoeken, maar vertelde haar dat hij zou sterven van verdriet als zij binnen een week niet terug zou komen. 'Ik geef je een ring. Leg deze op een tafel als je terug wilt komen'. Belle vertelde, tot jaloezie van de zussen, over de warme vriendschap met het Beest.

Ze zouden ervoor zorgen dat Belle langer dan een week zou blijven. Het Beest zou sterven van verdriet. Belle besepte dat ze steeds meer naar het Beest verlangde. Die nacht droomde dat ze dat hij doodging van verdriet. Snel legde ze de ring op tafel. Daarna viel ze in diepe slaap. In de

ochtend werd ze wakker in het paleis. Ze haastte zich naar de paleistuin, waar ze het Beest zag liggen. 'Daar ben je', zei het Beest zachtjes, 'Ik dacht dat je me vergeten was'. Belle moest huilen. 'Het spijt me. Ik wil met je trouwen. Ik heb je zo ontzettend lief!'

Nadat Belle dat gezegd had, zag ze dat het Beest veranderde in een knappe prins. Wat bleek? Een boze fee had hem betoverd tot een meisje uit vrije wil met hem zou willen trouwen. 'Het was jij die mij niet beoordeelde op mijn verstand of uiterlijk. Daarom geef ik jou heel mijn hart en alles wat ik bezit!' Belle en de prins trouwden en leefden nog lang en gelukkig.

